

Parlamentul României
Lege nr. 108 din 14/04/2009
Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 284 din 30/04/2009

pentru aderarea României la Convenția internațională din 2001 privind răspunderea civilă pentru prejudicii provocate de poluarea cu hidrocarburi de consum de la navele maritime (BUNKERS), adoptată la Londra la 23 martie 2001

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. - (1) România aderă la Convenția internațională din 2001 privind răspunderea civilă pentru prejudicii provocate de poluarea cu hidrocarburi de consum de la navele maritime (BUNKERS), adoptată la Londra în 23 martie 2001, prin Actul final al Conferinței internaționale privind răspunderea și despăgubirea pentru prejudicii provocate de poluarea cu hidrocarburi de consum de la navele maritime, Londra, 19-24 martie 2001.

(2) Aderarea se face cu declarația prevăzută la art. 2.

Art. 2. - Cu ocazia depunerii instrumentului de aderare, în conformitate cu prevederile art. 2 din Decizia Consiliului Uniunii Europene 2002/762/CE de autorizare a statelor membre, în interesul Comunității Europene, să semneze, să ratifice sau să adere la Convenția internațională din 2001 privind răspunderea civilă pentru daunele provocate de poluarea cu hidrocarburi utilizate pentru propulsia navei (Convenția hidrocarburi utilizate pentru propulsia navei), România formulează următoarea declarație:

"Hotărârile judecătorești privind problemele reglementate de convenție, atunci când sunt luate de o instanță de judecată din Republica Austria, Regatul Belgiei, Republica Bulgaria, Republica Cehă, Republica Cipru, Republica Elenă, Republica Estonia, Republica Finlanda, Republica Franceză, Republica Federală Germania, Irlanda, Republica Italiană, Republica Letonia, Republica Lituania, Marele Ducat al Luxemburgului, Republica Malta, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, Republica Polonă, Republica Portugheză, Republica Slovacă, Republica Slovenia, Regatul Spaniei, Regatul Suediei, Regatul Țărilor de Jos sau Republica Ungară, sunt recunoscute și executate în România, în conformitate cu reglementările comunitare interne pertinente în acest domeniu."

Art. 3. - Odată cu instrumentul de aderare, Ministerul Afacerilor Externe depune la secretarul general al Organizației Maritime Internaționale declarația prevăzută la art. 2 și îl informează în scris pe acesta, după cum urmează:

"Prezenta aderare are loc în conformitate cu Decizia Consiliului Uniunii Europene 2002/762/CE din 19 septembrie 2002 de autorizare a statelor membre, în interesul Comunității Europene, să semneze, să ratifice sau să adere la Convenția internațională din 2001 privind răspunderea civilă pentru prejudicii provocate de poluarea cu hidrocarburi de consum de la navele maritime (BUNKERS)."

Art. 4. - În termen de 120 de zile de la data publicării prezentei legi, Ministerul Transporturilor și Infrastructurii elaborează și supune spre aprobare Guvernului Normele de punere în aplicare a Convenției internaționale din 2001 privind răspunderea civilă

pentru prejudicii provocate de poluarea cu hidrocarburi de consum de la navele maritime (BUNKERS).

Art. 5. - Prezenta lege intră în vigoare la 120 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALEXANDRU PEREȘ

București, 14 aprilie 2009.
Nr. 108.

CONVENȚIA INTERNAȚIONALĂ DIN 2001
privind răspunderea civilă pentru prejudicii provocate de poluarea
cu hidrocarburi de consum de la navele maritime (BUNKERS)

Adoptată de Conferința internațională privind răspunderea și despăgubirea pentru prejudicii provocate de poluarea cu hidrocarburi de consum de la navele maritime, Londra, 19 - 24 martie 2001

Statele părți la prezenta convenție,

reamintind art. 194 din Convenția Națiunilor Unite din 1982 asupra dreptului mării, care prevede ca statele să ia toate măsurile necesare pentru prevenirea, reducerea și ținerea sub control a poluării mediului marin,

reamintind, de asemenea, art. 235 din convenția menționată anterior, care prevede ca, în vederea asigurării unor despăgubiri prompte și adecvate pentru toate prejudiciile datorate poluării mediului marin, statele să coopereze pentru dezvoltarea normelor relevante de drept internațional,

luând act de succesul Convenției internaționale privind răspunderea civilă pentru pagubele produse prin poluare cu hidrocarburi, 1992, și al Convenției internaționale privind crearea unui fond internațional pentru despăgubirea pentru prejudicii cauzate de poluarea cu hidrocarburi, 1992, pentru a asigura despăgubirea persoanelor care au suferit prejudicii datorate poluării cauzate de scurgeri sau evacuări de hidrocarburi transportate în vrac pe mare, la bordul navelor,

luând act, de asemenea, de adoptarea Convenției internaționale privind răspunderea și acordarea de despăgubiri pentru prejudicii legate de transportul pe mare al substanțelor nocive și potențial periculoase, 1996, în scopul acordării unor despăgubiri adecvate, prompte și eficiente pentru prejudiciile cauzate prin incidente legate de transportul pe mare al substanțelor nocive și potențial periculoase,

recunoscând importanța stabilirii unei răspunderi obiective pentru toate formele de poluare cu hidrocarburi, corelată cu limitarea corespunzătoare gradului de răspundere,

considerând că sunt necesare măsuri complementare care să asigure plata despăgubirilor adecvate, prompte și eficiente pentru prejudicii datorate poluării cauzate de scurgeri sau evacuări ale hidrocarburilor de consum de la navele maritime,

dorind adoptarea unor norme și proceduri internaționale uniforme în vederea determinării problemelor în materie de răspundere și în vederea asigurării unor despăgubiri adecvate în astfel de cazuri,

au convenit după cum urmează:

ARTICOLUL 1

Definiții

În sensul prezentei convenții:

1. navă înseamnă orice navă maritimă și orice ambarcațiune maritimă, de orice tip;
2. persoană înseamnă orice persoană fizică sau orice persoană juridică de drept public sau de drept privat, inclusiv un stat sau oricare dintre subdiviziunile sale administrative;
3. proprietar de navă înseamnă proprietarul, inclusiv proprietarul înregistrat, navlositorul de navă nudă, managerul și operatorul navei;
4. proprietar înregistrat înseamnă persoana sau persoanele în numele căreia sau cărora este înmatriculată nava sau, în absența înmatriculării, persoana sau persoanele în a cărei sau în a căror proprietate este nava. Cu toate acestea, în cazul unei nave aparținând unui stat și exploatate de către o societate care este înregistrată în statul respectiv ca operator al navei, termenul "proprietar înregistrat" trebuie să însemne această societate;
5. hidrocarburi de consum înseamnă orice hidrocarburi minerale, inclusiv ulei lubrifiant, utilizate sau destinate utilizării pentru operarea sau propulsia navei, precum și orice reziduuri ale unor astfel de hidrocarburi;
6. Convenția privind răspunderea civilă înseamnă Convenția internațională privind răspunderea civilă pentru pagubele produse prin poluare cu hidrocarburi, 1992, astfel cum a fost modificată;
7. măsuri preventive înseamnă orice măsuri rezonabile adoptate de orice persoană, după ce s-a produs un incident, pentru prevenirea sau reducerea la minimum a prejudiciului provocat de poluare;
8. incident înseamnă orice fapt sau o succesiune de fapte având aceeași origine, care cauzează un prejudiciu provocat de poluare sau generează o amenințare gravă și iminentă de producere a unui astfel de prejudiciu;
9. prejudiciu provocat de poluare înseamnă:
 - a) pierderea sau prejudiciul produs în exteriorul navei prin contaminare cauzată de scurgerea sau evacuarea de hidrocarburi de consum de la navă, oriunde s-ar produce o astfel de scurgere sau evacuare, cu condiția ca despăgubirile pentru deteriorarea mediului, altele decât despăgubirile pentru pierderea de profit datorată unei astfel de deteriorări, să fie limitate la nivelul costurilor măsurilor rezonabile de readucere la starea inițială, care au fost întreprinse efectiv sau care vor fi întreprinse; și
 - b) costurile măsurilor preventive și alte pierderi sau prejudicii cauzate de aceste măsuri;

10. statul de înmatriculare a navei înseamnă, pentru o navă înmatriculată, statul în care este înmatriculată nava și, pentru o navă neînmatriculată, statul al cărui pavilion nava are dreptul să îl arboreze;

11. tonaj brut înseamnă tonajul brut calculat în conformitate cu regulile de măsurare a tonajului conținute în anexa nr. 1 la Convenția internațională asupra măsurării tonajului navelor, încheiată la Londra la 23 iunie 1969;

12. Organizația înseamnă Organizația Maritimă Internațională;

13. secretarul general înseamnă secretarul general al Organizației.

ARTICOLUL 2

Domeniu de aplicare

Prezenta convenție se aplică în mod exclusiv:

a) prejudiciilor provocate de poluare survenite:

(i) pe teritoriul, inclusiv marea teritorială, al unui stat parte; și

(ii) în zona economică exclusivă a unui stat parte, delimitată în conformitate cu legislația internațională, sau, dacă un stat parte nu a delimitat o astfel de zonă, într-o zonă situată dincolo de marea teritorială a statului în cauză și care este adiacentă acesteia, determinată de acel stat în conformitate cu legislația internațională și care nu depășește 200 mile marine de la liniile de bază de la care se măsoară lățimea mării sale teritoriale;

b) măsurilor preventive, indiferent de locul în care sunt luate, în scopul prevenirii sau reducerii la minimum a acestor prejudicii.

ARTICOLUL 3

Răspunderea proprietarului de navă

(1) Cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (3) și (4), proprietarul de navă din momentul unui incident este răspunzător pentru orice prejudiciu provocat de poluare cauzat de oricare dintre hidrocarburile de consum de la bord sau care provin de la navă, cu condiția ca, în cazul în care un incident reprezintă o succesiune de fapte care au aceeași origine, răspunderea să îi revină proprietarului de navă din momentul producerii primului fapt din succesiune.

(2) În cazul în care sunt mai multe persoane răspunzătoare în conformitate cu prevederile alin. (1), răspunderea acestora este individuală și în solidar.

(3) Proprietarului de navă nu îi revine nicio răspundere pentru prejudiciile provocate de poluare, dacă acesta dovedește că:

a) prejudiciul a fost cauzat de un act de război, ostilități, război civil, insurecție sau de un fenomen natural cu caracter excepțional, inevitabil și irezistibil; sau

b) prejudiciul s-a produs în totalitate ca urmare a faptului că un terț, în mod deliberat, a acționat sau a omis să acționeze cu intenția de a cauza un prejudiciu; sau

c) prejudiciul s-a produs în totalitate ca urmare a neglijenței sau a unei alte acțiuni prejudiciabile a unui guvern ori a unei alte autorități responsabile cu întreținerea

sistemului de semnalizare luminoasă sau a altor mijloace auxiliare de navigație, în exercițiul funcției respective.

(4) Proprietarul de navă poate fi exonerat total sau parțial de răspundere față de persoana prejudiciată, dacă dovedește că prejudiciul provocat de poluare a fost cauzat, total sau parțial, de persoana prejudiciată care, în mod deliberat, a acționat sau a omis să acționeze cu intenția de a cauza un prejudiciu sau de neglijența respectivei persoane.

(5) Nicio plângere de despăgubire pentru prejudicii provocate de poluare nu se formulează împotriva proprietarului navei decât în conformitate cu prezenta convenție.

(6) Nicio dispoziție a prezentei convenții nu aduce atingere dreptului de recurs al proprietarului navei, drept care există independent de prezenta convenție.

ARTICOLUL 4 Excluderi

(1) Prezenta convenție nu se aplică prejudiciilor provocate de poluare, astfel cum sunt definite în Convenția privind răspunderea civilă, chiar dacă se acordă sau nu despăgubiri pentru aceste prejudicii, potrivit convenției respective.

(2) Cu excepția cazului prevăzut la alin. (3), dispozițiile prezentei convenții nu se aplică navelor de război, navelor de război auxiliare sau oricăror altor nave care sunt în proprietatea unui stat sau sunt exploatate de acesta și utilizate în momentul respectiv exclusiv în servicii guvernamentale necomerciale.

(3) Un stat parte poate decide să aplice prezenta convenție pentru navele sale de război sau pentru alte nave descrise la alin. (2), caz în care notifică această decizie secretarului general, specificând termenii și condițiile de aplicare.

(4) În ceea ce privește navele aflate în proprietatea unui stat parte și utilizate în scop comercial, fiecare stat este pasibil de a fi chemat în judecată în cadrul jurisdicțiilor prevăzute la art. 9 și renunță la toate mijloacele de apărare de care s-ar putea prevala în calitatea sa de stat suveran.

ARTICOLUL 5 Incidente care implică două sau mai multe nave

Atunci când are loc un incident care implică două sau mai multe nave și din care rezultă un prejudiciu provocat de poluare, proprietarii tuturor navelor implicate, cu excepția cazului în care sunt exonerati în temeiul art. 3, răspund individual și în solidar pentru întregul prejudiciu care nu este separabil în mod rezonabil.

ARTICOLUL 6 Limitarea răspunderii

Nicio dispoziție din prezenta convenție nu afectează dreptul proprietarului navei și al persoanei sau al persoanelor care furnizează asigurarea sau orice altă garanție financiară la limitarea răspunderii potrivit oricărui regim național sau internațional aplicabil, ca, de exemplu, Convenția privind limitarea răspunderii pentru creanțe maritime, 1976, astfel cum a fost modificată.

ARTICOLUL 7

Asigurarea obligatorie sau garanția financiară

(1) Proprietarul înregistrat al unei nave având un tonaj brut mai mare de 1.000, înmatriculată într-un stat parte, este obligat să aibă o asigurare sau o altă garanție financiară, cum ar fi o garanție a unei bănci sau a unei instituții financiare similare, pentru acoperirea răspunderii sale pentru prejudiciul provocat de poluare, pentru o sumă egală cu limitele de răspundere stabilite în conformitate cu regimul național sau internațional aplicabil, care însă, în niciun caz, nu depășește o sumă calculată în conformitate cu Convenția privind limitarea răspunderii pentru creanțe maritime, 1976, astfel cum a fost modificată.

(2) După ce autoritatea competentă a unui stat parte s-a asigurat de îndeplinirea cerințelor prevăzute la alin. (1), se emite fiecărei nave un certificat atestând că o asigurare sau o altă garanție financiară este în vigoare în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții. În cazul unei nave înmatriculate într-un stat parte, un astfel de certificat se emite sau se vizează de autoritatea competentă a statului de înmatriculare a navei; în cazul unei nave neînmatriculate într-un stat parte, certificatul poate fi emis sau vizat de autoritatea competentă a oricărui stat parte. Acest certificat respectă modelul prevăzut în anexa la prezenta convenție și cuprinde următoarele informații:

- a) numele navei, numărul sau literele distinctive și portul de înmatriculare;
- b) numele și sediul principal ale proprietarului înregistrat;
- c) numărul de identificare OMI al navei;
- d) tipul și durata garanției;
- e) numele și sediul principal ale asigurătorului sau ale oricărei alte persoane care furnizează garanția și, după caz, sediul unde s-a încheiat asigurarea sau garanția;
- f) perioada de valabilitate a certificatului, care nu depășește perioada de valabilitate a asigurării sau a oricărei alte garanții.

(3) a) Un stat parte poate autoriza fie o instituție, fie o organizație recunoscută de către acesta pentru a emite certificatul prevăzut la alin. (2). O astfel de instituție sau de organizație informează statul respectiv cu privire la emiterea fiecărui certificat. În toate cazurile, statul parte garantează în totalitate caracterul complet și exact al certificatului astfel emis și se obligă să ia măsurile necesare pentru a-și îndeplini această obligație.

b) Un stat parte notifică secretarului general următoarele:

- (i) responsabilitățile și condițiile specifice ale competenței delegate unei instituții sau unei organizații recunoscute de către acesta;
- (ii) retragerea unei astfel de competențe; și
- (iii) data de intrare în vigoare a unei astfel de competențe sau a retragerii ei.

O competență delegată nu intră în vigoare mai devreme de 3 luni de la data la care s-a depus notificarea în acest sens la secretarul general.

c) Instituția sau organizația autorizată să emită certificate în conformitate cu prezentul alineat este autorizată cel puțin să retragă aceste certificate, dacă nu sunt menținute condițiile în care acestea au fost emise. În toate cazurile, instituția sau organizația raportează o astfel de retragere statului în numele căruia a fost emis certificatul.

(4) Certificatul se întocmește în limba sau în limbile oficiale ale statului emitent. Dacă limba utilizată nu este engleza, franceza sau spaniola, textul va include o traducere în una dintre aceste limbi și, în cazul în care statul decide astfel, limba oficială a statului poate fi omisă.

(5) Certificatul este păstrat la bordul navei, iar o copie a acestuia se depune la autoritățile care păstrează registrul de înmatriculare a navei sau, dacă nava nu este înmatriculată într-un stat parte, la autoritățile care au emis ori au vizat certificatul.

(6) Asigurarea sau altă garanție financiară nu îndeplinește cerințele prezentului articol dacă poate înceta să aibă efect din alte cauze decât expirarea perioadei de valabilitate a asigurării sau garanției financiare specificate în certificat conform alin. (2), înainte de expirarea celor 3 luni de la data preavizului de încetare dat autorităților menționate la alin. (5), cu excepția cazului în care certificatul a fost predat acestor autorități sau a cazului în care s-a emis un nou certificat în perioada menționată anterior. Dispozițiile anterioare se aplică și în cazul oricărei modificări ce are ca efect, în ceea ce privește asigurarea sau garanția, nerespectarea dispozițiilor prezentului articol.

(7) Statul de înmatriculare a navei stabilește, sub rezerva dispozițiilor prezentului articol, condițiile de emitere și de valabilitate a certificatului.

(8) Nicio dispoziție a prezentei convenții nu împiedică în niciun mod un stat parte să țină cont de informațiile obținute de la alte state sau de la Organizație ori de la alte organizații internaționale, cu privire la situația financiară a asigurătorilor sau a furnizorilor de garanții financiare, în sensul prezentei convenții. În astfel de cazuri, statul parte care ține cont de astfel de informații nu este exonerat de răspunderea sa în calitate de stat emitent al certificatului prevăzut la alin. (2).

(9) Certificatele emise sau vizate sub autoritatea unui stat parte sunt acceptate de către celelalte state părți în scopul prezentei convenții și sunt considerate de către acestea ca având aceeași valoare ca și certificatele emise sau vizate de ele, chiar dacă au fost emise sau vizate pentru o navă care nu este înmatriculată într-un stat parte. Un stat parte poate solicita în orice moment consultarea cu statul care a emis sau a vizat certificatul, în eventualitatea în care estimează că asigurătorul sau garantul specificat în certificatul de asigurare nu este capabil, din punct de vedere financiar, să îndeplinească obligațiile impuse prin prezenta convenție.

(10) Orice cerere de despăgubire pentru un prejudiciu provocat de poluare poate fi formulată direct împotriva asigurătorului sau a oricărei alte persoane care furnizează garanția financiară care acoperă răspunderea proprietarului înregistrat pentru prejudiciul provocat de poluare. Într-un astfel de caz, pârâțul poate invoca drept mijloace de apărare (exceptând falimentul sau lichidarea judiciară a proprietarului navei) mijloacele pe care proprietarul navei ar fi avut dreptul să le invoce, inclusiv limitarea prevăzută la art. 6. În plus, chiar dacă proprietarul navei nu are dreptul la limitarea răspunderii în conformitate cu art. 6, pârâțul poate limita răspunderea sa la o sumă egală cu valoarea asigurării sau a altei garanții financiare pe care este obligat să o încheie în conformitate cu alin. (1).

Suplimentar, pârâtul poate invoca în apărarea sa faptul că prejudiciul provocat de poluare a rezultat din conduita necorespunzătoare intenționată a proprietarului navei, dar pârâtul nu va invoca niciun alt mijloc de apărare pe care l-ar fi putut invoca într-o acțiune intentată de proprietarul navei împotriva lui. În orice caz, pârâtul are dreptul să ceară ca și proprietarul navei să fie introdus în cauză în calitate de pârât.

(11) Un stat parte nu va permite niciodată unei nave care arborează pavilionul său și căreia i se aplică prevederile prezentului articol să fie operată, dacă acesteia nu i s-a emis un certificat în conformitate cu prevederile alin. (2) sau (14).

(12) Sub rezerva dispozițiilor prezentului articol, fiecare stat parte se asigură că, în conformitate cu legislația sa națională, asigurarea sau altă garanție care îndeplinește cerințele prevăzute la alin. (1) este în vigoare pentru orice navă cu un tonaj brut mai mare de 1.000, oriunde ar fi aceasta înmatriculată, care intră într-un port sau care iese dintr-un port de pe teritoriul său sau care sosește ori pleacă de la o instalație din larg situată în marea sa teritorială.

(13) În pofida dispozițiilor alin. (5), un stat parte poate notifica secretarului general faptul că, în sensul alin. (12), navele nu au obligația de a avea la bord sau de a prezenta certificatul prevăzut la alin. (2) la intrarea ori la ieșirea din porturi sau la sosirea ori la plecarea de la instalațiile din larg situate pe teritoriul său, cu condiția ca statul parte care emite certificatul prevăzut la alin. (2) să fi notificat secretarului general faptul că păstrează înregistrări în format electronic, accesibile tuturor statelor părți, care atestă existența certificatului și care permit statelor părți să se achite de obligațiile lor în conformitate cu prevederile alin. (12).

(14) Dacă o asigurare sau o altă garanție financiară nu este menținută pentru o navă aflată în proprietatea unui stat parte, prevederile prezentului articol referitoare la aceasta nu se aplică pentru o astfel de navă, dar nava trebuie să posede un certificat emis de autoritatea competentă a statului de înmatriculare a navei, în care să se declare că nava se află în proprietatea aceluși stat și că răspunderea navei este acoperită în limitele prevăzute, în conformitate cu prevederile alin. (1). Un astfel de certificat respectă, cât mai fidel posibil, modelul prevăzut la alin. (2).

(15) Un stat parte poate declara, în momentul ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la prezenta convenție sau oricând după aceea, că acest articol nu se aplică navelor care operează exclusiv în zona aceluși stat la care se face referire în art. 2 lit. a) pct. (i).

ARTICOLUL 8

Termene de prescripție

Drepturile la despăgubire prevăzute de prezenta convenție se sting în lipsa unei acțiuni în justiție, intentată în termen de 3 ani de la data la care a survenit prejudiciul. Totuși, nu poate fi intentată nicio acțiune în justiție după un termen de 6 ani de la data la care s-a produs incidentul care a cauzat prejudiciul. În cazul în care incidentul constă într-o succesiune de fapte, termenul de 6 ani curge de la data producerii primului fapt din succesiune.

ARTICOLUL 9

Jurisdicție

(1) În cazul în care un incident a produs un prejudiciu provocat de poluare pe teritoriul, inclusiv marea teritorială, sau în zona prevăzută la art. 2 lit. a) pct. (ii) a unui stat parte sau a mai multor state părți sau în cazul în care au fost luate măsuri preventive pentru prevenirea sau reducerea la minimum a oricărui prejudiciu provocat de poluare pe acest teritoriu, inclusiv marea teritorială, sau într-o astfel de zonă, acțiunile pentru despăgubire îndreptate împotriva proprietarului navei, asigurătorului sau unei alte persoane care furnizează garanția financiară pentru răspunderea proprietarului navei pot fi intentate numai în fața instanțelor de judecată ale oricăruia dintre aceste state părți.

(2) Fiecărui pârât i se dă un preaviz rezonabil pentru orice acțiune intentată în temeiul alin. (1).

(3) Fiecare stat parte se asigură că instanțele sale de judecată au competența să judece astfel de acțiuni de despăgubire în conformitate cu prevederile prezentei convenții.

ARTICOLUL 10

Recunoaștere și executare

(1) Orice hotărâre judecătorească pronunțată de o instanță de judecată, competentă în conformitate cu prevederile art. 9, care este executorie în statul de origine, care nu mai poate face obiectul unui recurs ordinar, este recunoscută în orice stat parte, cu excepția următoarelor cazuri:

- a) dacă hotărârea judecătorească a fost obținută în mod fraudulos; sau
- b) dacă pârâtul nu a fost înștiințat într-un termen rezonabil și nu i s-a acordat o șansă corectă de a-și prezenta apărarea.

(2) O hotărâre judecătorească recunoscută în conformitate cu alin. (1) este executorie în fiecare stat parte de îndată ce au fost îndeplinite formalitățile cerute în acel stat. Prin aceste formalități nu se permite o revizuire pe fond a cazului.

ARTICOLUL 11

Clauză de înlocuire

Prezenta convenție înlocuiește orice convenție în vigoare sau deschisă pentru semnare, ratificare sau aderare la data la care prezenta convenție este deschisă pentru semnare, însă numai în măsura în care o astfel de convenție ar fi în conflict cu ea; totuși, prezentul articol nu afectează obligațiile decurgând dintr-o astfel de convenție, pe care statele părți le pot avea față de statele care nu sunt părți la prezenta convenție.

ARTICOLUL 12

Semnare, ratificare, acceptare, aprobare și aderare

(1) Prezenta convenție este deschisă pentru semnare, la sediul Organizației, de la 1 octombrie 2001 până la 30 septembrie 2002, iar apoi rămâne deschisă pentru aderare.

(2) Statele își pot exprima acordul de a fi angajate prin prezenta convenție prin:

- a) semnare fără rezerve în ceea ce privește ratificarea, acceptarea sau aprobarea;
- b) semnare sub rezerva ratificării, acceptării sau aprobării, urmată de ratificare, acceptare sau aprobare; sau
- c) aderare.

(3) Ratificarea, acceptarea, aprobarea sau aderarea se efectuează prin depunerea unui instrument cu un astfel de efect la secretarul general.

(4) Orice instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, depus după intrarea în vigoare a unui amendament la prezenta convenție care privește toate statele părți existente sau după îndeplinirea tuturor măsurilor cerute pentru intrarea în vigoare a modificării în raport cu acele state părți, se consideră că se aplică la convenția modificată astfel prin amendament.

ARTICOLUL 13

State cu mai mult de un sistem juridic

(1) Dacă un stat are două sau mai multe unități teritoriale în care se aplică sisteme juridice diferite cu privire la chestiunile tratate de prezenta convenție, acesta poate declara, în momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării, că prezenta convenție se aplică tuturor unităților sale teritoriale sau numai uneia sau mai multora dintre acestea și poate modifica această declarație prezentând în orice moment o altă declarație.

(2) Orice astfel de declarație se notifică secretarului general și precizează clar unitățile teritoriale în care se aplică prezenta convenție.

(3) În cazul unui stat parte care a făcut o astfel de declarație:

a) la definiția "proprietar înregistrat", dată la art. 1 alin. (4), referirile la un stat trebuie să fie interpretate ca vizând o astfel de unitate teritorială;

b) în ceea ce privește un certificat de asigurare obligatorie, referirile la statul de înmatriculare a unei nave și la statul care emite sau vizează certificatul se interpretează ca fiind referiri la respectiva unitate teritorială în care nava este înmatriculată și care emite sau vizează certificatul;

c) referirile făcute în prezenta convenție la prevederile legislației naționale se interpretează ca fiind referiri la prevederile legislației unității teritoriale pertinente; și

d) referirile din art. 9 și 10 la instanțele de judecată și la hotărârile judecătorești care trebuie recunoscute în statele părți trebuie să fie interpretate ca fiind referiri la instanțele

de judecată din respectiva unitate teritorială și la hotărârile judecătorești care trebuie recunoscute în această unitate teritorială.

ARTICOLUL 14

Intrare în vigoare

(1) Prezenta convenție intră în vigoare la un an de la data la care 18 state, incluzând 5 state care dețin fiecare nave al căror tonaj brut total este de cel puțin un milion, fie au semnat fără rezerva ratificării, acceptării sau aprobării, fie au depus un instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare la secretarul general.

(2) Pentru orice stat care ratifică, acceptă, aprobă sau aderă la prezenta convenție după ce au fost îndeplinite condițiile de intrare în vigoare prevăzute la alin. (1), prezenta convenție intră în vigoare la 3 luni după data depunerii instrumentului respectiv de către un astfel de stat.

ARTICOLUL 15

Denunțare

(1) Prezenta convenție poate fi denunțată de către oricare stat parte în orice moment după data la care aceasta intră în vigoare pentru acel stat.

(2) Denunțarea se efectuează prin depunerea unui instrument de denunțare la secretarul general.

(3) Denunțarea produce efecte la un an de la data depunerii instrumentului de denunțare la secretarul general sau la expirarea unei perioade mai lungi, care ar putea să fie specificată în acest instrument.

ARTICOLUL 16

Revizuire sau modificare

(1) Organizația poate convoca o conferință care să aibă drept obiect revizuirea sau modificarea prezentei convenții.

(2) Organizația convoacă o conferință a statelor părți care are ca obiect revizuirea sau modificarea prezentei convenții la cererea a cel puțin unei treimi dintre statele părți.

ARTICOLUL 17

Depozitarul

(1) Prezenta convenție se depune la secretarul general.

- (2) Secretarul general:
- a) informează toate statele care au semnat prezenta convenție sau care au aderat la aceasta despre:
 - (i) orice nouă semnare sau despre orice depunere a unui nou instrument, precum și data acestora;
 - (ii) data intrării în vigoare a prezentei convenții;
 - (iii) depunerea oricărui instrument de denunțare a prezentei convenții și data la care a fost efectuată această depunere, precum și data de la care denunțarea produce efecte; și
 - (iv) alte declarații și notificări făcute în conformitate cu prevederile prezentei convenții;
 - b) transmite copii ale prezentei convenții, certificate pentru conformitate, tuturor statelor semnatare și tuturor statelor care au aderat la prezenta convenție.

ARTICOLUL 18

Transmitere la Organizația Națiunilor Unite

Imediat după intrarea în vigoare a prezentei convenții, secretarul general transmite textul acesteia la Secretariatul Organizației Națiunilor Unite pentru înregistrarea și publicarea sa în conformitate cu art. 102 din Carta Națiunilor Unite.

ARTICOLUL 19

Limbi

Prezenta convenție este redactată într-un singur exemplar original în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă, fiecare text fiind egal autentic.

Adoptată la Londra în 23 martie 2001.

Drept care subsemnații, fiind autorizați în mod convenit de către guvernele lor, au semnat prezenta convenție.

ANEXĂ

CERTIFICAT DE ASIGURARE SAU ALTĂ GARANȚIE FINANCIARĂ PENTRU RĂSPUNDEREA CIVILĂ PENTRU PREJUDICII PROVOCATE DE POLUAREA CU HIDROCARBURI DE CONSUM DE LA NAVELE MARITIME

Emis în conformitate cu prevederile art. 7 din Convenția internațională din 2001 privind răspunderea civilă pentru prejudicii provocate de poluarea cu hidrocarburi de consum de la navele maritime (BUNKERS).

adresa completă	Numărul sau literele distinctive	Numărul OMI de identificare a navei	Portul de înmatriculare	Numele și ale sediului proprietarului
Numele navei principal al înregistrat				

Prin prezentul se certifică faptul că sus-numita navă este acoperită de o poliță de asigurare sau o altă garanție financiară în vigoare, care îndeplinește cerințele prevăzute la art. 7 din Convenția internațională din 2001 privind răspunderea civilă pentru prejudicii provocate de poluarea cu hidrocarburi de consum de la navele maritime (BUNKERS).

Tipul garanției:

Durata garanției:

Numele și adresa asigurătorului (asigurătorilor) și/sau garantului (garanților):

Numele:

Adresa:

Prezentul certificat este valabil până la:

Emis sau vizat de Guvernul: (denumirea completă a statului)

SAU

Textul următor ar trebui utilizat atunci când un stat parte aplică dispozițiile art. 7 alin. (3).

Prezentul certificat este emis sub autoritatea Guvernului (numele complet al statului)

de către (numele instituției sau organizației)

În (locul)

La (data)

.....

(semnătura și titlul funcționarului care emite sau vizează certificatul)

Note explicative:

1. Dacă se dorește, denumirea statului poate să includă o referire la autoritatea publică competentă a țării unde este emis certificatul.

2. Dacă suma totală a garanției a fost furnizată de mai mult decât o singură sursă, atunci ar trebui să fie indicată suma fiecăreia dintre acestea.

3. Dacă garanția este furnizată în mai multe forme, acestea ar trebui enumerate.

4. Rubrica "Durata garanției" trebuie să stipuleze data de la care o astfel de garanție produce efecte.

5. Rubrica "Adresa" asiguratorului (asiguratorilor) și/sau a garantului (garanților) trebuie să indice sediul principal al asiguratorului (asiguratorilor) și/sau al garantului (garanților). Dacă este cazul, va fi indicat sediul unde asigurarea sau altă garanție financiară este stabilită.